

Chuť Islandu

Téma: Akta banánového háje

„Neuvěříte, co ti mudlové umí,“ rozplývala se ve sborovně madam Prýtová po návratu z dovolené na Islandu. „Přivezla jsem obrázek.“

Všichni profesori se podívali směrem, kterým ukazovala. Na zdi za jejím křeslem visela velká zarámovaná fotografie vnitřku obrovského skleníku.

„Vidíte? Oni tam pěstují banány a využívají k tomu teplo z hloubi země. Tohle by pro nás měla být úplná maličkost. Budeme je v Bradavicích také pěstovat, co říkáte? Mám návod.“ Zamávala svazkem hustě popsaných pergamenů. „Nejsou to sice rostliny magické, ale ta chuť!“

Rozproudila se živá debata, jen Hagrid mlčel a zíral na fotku. Něco se mu na ní nezdálo.

Nebezpečí z prodlení

Téma: ...ještě tam budem

To, co Hagrid uviděl na obrázku madam Prýtové, mu nedalo spát. Doslova.

„Tý zoužele si kromě mě nikdo jiný nevším,“ svěřoval se pochrupujícímu Tesákovi. „To hrozí vobřím průserem. Pokud je to teda doopravdy to, co si myslím. Musím si to prohlídnout pořádně. A rači hned. Aby tam ten mrňavej prevít ještě ráno byl. Aby von někam neutek.“

Hagrid rázně odhodil pruhovanou peřinu, popadl hůlku maskovanou parapletem a polohlasně si zopakoval „lupu“ - jednoduché kouzlo, které ho naučil bývalý hajný Ogg. Hodilo se, když potřeboval nějakému zvířeti vytáhnout třísku, nebo klíště.

Zabouchl dveře hájovny a vydal se teplou letní nocí k hradu.

Vobří průser

Téma: Zdivočelý mullet

S parapletem v jedné ruce a s lucernou v druhé vešel do sborovny. Přistoupil k obrazu. Připravil deštník do pohotovostní polohy, ruku s lampou vysoko zvedl, aby lépe viděl, a začal odříkávat zaklínadlo.

Vtom se čas zběsile rozletěl.

Ruka narazila do stropu. Lucerna praskla. Svíčka vypadla.

Plameny na temeni hlavy Hagrid dlaněmi rychle uhasil, ale zamaskovanou hůlkou přitom opsal neobvyklou křivku. A zaklínadlo zakončil dlouhou nepublikovatelnou nadávkou.

Obrovská síla Hagrida roztočila jako čamrdu. Zbylé vlasy mu zavířily kolem obličeje.

Nic neviděl. Někam letěl. Někam žuchnul.

Konečně nastal klid. Odhrnul si z tváře obrovský zelený list.

„U Merlina!!! Kde to sem???”

Ouplně jednoduchý kouzlo

Téma: Rozkaz zněl jasně

„A jak sem se sem dostal?”

Hajný Ogg mu ohledně toho kouzla, kterému říkal lupa, dal kdysi jasné instrukce: „Tak mladej, hůlkou musíš ukázat přesně na místo, které chceš pořádně vidět. Nemávat. Zaklínadlo řekni pěkně zřetelně, nic před ním ani po něm. Je to úplně jednoduché.”

„Jenoduchý, jednoduchý,” brblal Hagrid. „To vono je. Enom sem to tentokrát jaksi potento...”

Posadil se a zoufale si vjel rukama do vlasů. „Aúú!” dotknul se popáleného, téměř holého temene hlavy. Rozhlédl se.

Seděl v měkké hlíně, nad hlavou přikrov velikých zelených listů. A přímo u obličeje se mu houpal obrovský trs krásných žlutých banánů.

Ten nejvzácnější

Téma: Soumrak soumarů

Hagrid se ztěžka opřel rukama o zem, a pokusil se vstát. Pod jednou dlaní ucítil křupnutí. Zvedl ji. V šoku zíral na něco jako rozbité vajíčko.

„Ale né! Co sem to proved?! Dyť ty seš možná úplně poslední! Já tě chtěl zachránit! A taky šhecky ty mudly kolem...”

Před očima, najednou plnýma slz, viděl stránku z Obludného obludária:

Nejmenší a nejvzácnější z třaskavých skvorejšů, zvaný soumar, má tvrdé rovné krovky.

Snáší na nich do svého doupěte potravu. Unese až trojnásobek své vlastní váhy.

Kouzelníkům není vůbec nebezpečný. Při doteku mudly však extrémně silně exploduje.

Zničí vše v okruhu jedné míle.

No todle?!

Téma: Jako vejce vejci

Hagrid, stále sedící, ztěžka povzdechl a druhou rukou sáhl do kapsy pro kapesník, aby si otřel oblemtanou dlaň. Překvapeně zamrkal. Byla úplně čistá! A na místě, o které se před chvílkou tou rukou opíral, lezl... malý soumar!

„No todle!? Vy ste tady byli dva?”

S nečekanou energií vyskočil na nohy. V měkké hlíně se mu ale jedna zabořila, a ve snaze najít rovnováhu, druhou nohou tvora rozšlápl.

Strnulý a usazený opět zíral na něco jako rozbité vajíčko.

A pak se to stalo. Vzduch se jakoby na chvíli zachvěl, sliznatá louže zmizela, a na jejím místě lezl nachlup stejný malý soumar.

Zákonitosti jsou dané

Téma: Jeden den hrdinou

Hagrid zareagoval bleskurychle. Z kapsy vytáhl prázdnou krabičku od šňupacího tabáku a tvorečka do ní zavřel.

„Tebe musím někam vodnýst. Co kdyby na tebe šáhnul nějaký mudla. To byste ani jeden nepřežili.“

„Myslíte?“ ozval se za ním známý hlas. „Předpokládám, že naprosto nechápete, že si tady teď hrajete na hrdinu úplně zbytečně. Toho skvorejše můžete klidně zase pustit.“

„Profesore Snejpe, co vy tady? Dyť ste přeci podle... mrt... ééé... namalovanej... U Merlinovejch podělaných spodků!!! Já sem taky ve vobrazel!“

„Jistěže. Přesněji, v magické fotografii. Už druhý den tady chodím zkoumat, jestli se řídí stejnými zákonitostmi, jako bradavické obrazy. Očividně ano.“

Z obrazu do obrazu

Téma: Antikoncepce pro veverku

„Pojďte, Hagrid. Nebudete celý čas tady.“

„Jaký čas? Já přeci musím fofrem vodsad!“

„Souhlasím. Ale zatím merlinžel nevím jak. Jdeme.“

Severus Snape popadl Hagrida za rukáv, a táhl ho do hloubi fotografie.

Barvy postupně bledly, až se ocitli v jakési šedavé chodbě. Někam zahruli. Začalo svítat. A najednou...

Prosluněný lesík a spousta vesele skotačících veverek.

„Tento obraz nesnáším, ale je to zkratka.“ zavrčel Severus.

Hagrid se rozzářil. „Takový roztomilý potvůrky! Kapánek se ale přemnožily co? Musíte je roznýst někam dál do lesa, nebo jich bude za chvíli ještě víc.“

„Nebude. Ti psychedelictí tvorové jsou přece namalovaní. To je dokonalá antikoncepce.“

Stará dáma, nový úkol

Téma: Staré mistryně

V příštím obrazu je přivítal radostným štěkotem a vrtěním ocásku malý chrtík. Stará žena, která krájela hrušky, zvedla hlavu od práce.

„Princi! Přestaň! Á, Severusi, ráda tě zase vidím. A kohopak to... Hagrid! To není možné!“

„Zdravím, Evelíno, jak vidíš, možné to je.“

Hagrid rozpačitě přešlápl. „Dobře den, přeju. Noo... zmotat sem jedno takový zaklínadlo... A chtěl bysem zasejc zpátky.“

„Ty a tvá sestra jste kdysi vynalezly přenášecí kouzlo. Možná by se dalo nějak modifikovat pro tento speciální případ,“ upřesnil Severus.

Evelína se usmála, narovнала a jakoby omládla. „Hned za Laurou zajdu. Tohle ji bude taky zajímat. Zkusíme něco vymyslet.“

Pozejtří budu zase doma

Téma: Čekatel optimista

Hagrid se spokojeně protáhl. Ležel v kupce sena v obrazu pokosené horské louky. V dále se vypínaly Bradavice.

„Šecko de moc dobře,“ oznamoval pestrobarevným motýlům, kteří poletovali kolem.

„Evelína zaběhla pro Lauru a Snejp do svýho portrétu v ředitelně pro McGonagallovou. Ta před Evelínin vobraz přivedla eště profesora kouzelných formulí, Kratiknota. Všici se pak radili skoro celý vopoledne. Voni jistojistě vymyslej, jak mě dostat zase brzo zpátky. Vo moje zvířata se prej zatím postaraj domácí skřítci, a hodiny péče vo kouzelný tvory vodsupluje sama, povídala ředitelka. Řek bych, že do neděle, co máme naplánovanej vejlet s Olympou, budu dávno doma.“

Putování magickými obrazy

Téma: Cestopis

Hagrid se zasníl. To bude něco, až bude Olympě vyprávět, co v kouzelných bradavických obrazech zažil, a jak to v nich funguje...

Je to dovopravdy zajímavěj svět. Namalovaný lidi choděj z vobrazu do vobrazu jak chtěj. Enom do portrétů v ředitelně neprojde nikdo kromě bejvalejch ředitelů. Můžou si z jednoho vobrázku něco vodnýst do druhýho. Ale dyž to pustěj z ruky, zasejc se to vrátí, kam patří.

To zvířata nikam běhat nemůžou. Kromě těch domácích, co choděj s člověkem.

A nejlepší je to s jídlem. Hlad namalovaný lidi necítěj. Ale dyž maj na něco chuť, klidně spucujou šecky ty dobroty, co sou kde namalovaný. Vono to pak na chvilku zmizne, ale ani se nevotočej, je to zpátky, a můžou si dát nášup.

Dilema mocné čarodějky

Téma: Patová situace

Evelína zase seděla a krájela ty pitomé hrušky. Práce zbytečná, ale zaprvé ji takhle malíř namaloval, a zadruhé ji to uklidňovalo.

Hagrida vyhnala vyvenčit Prince. Ne, že by hrozilo, že pejsek udělá loužičku. Cítil ale její nervozitu, a ve snaze ji uklidnit, jí pořád strkal do ruky, co kde našel, aby si s ním hrála. A ona se potřebovala soustředit a přemýšlet...

Obrazový svět nemůže nic vypudit ven, lidský nic nepřitáhne.

Proč? Protože magické síly obou jsou dokonale vyrovnané.

Lze některou dočasně posílit?

Jak?

Čím?

Pokud ano, a rovnováha se poruší, nedojde ke katastrofě?

A konečně, smějí to vůbec udělat?

Strašlivý nebezpečí!

Téma: Brepta

Evelína přemýšlí, Severus v obrazu knihovny bádá. A Hagrida na procházce se psem napadla hrozná věc!

„Pro... pro... prof...esore S...nej...pe...“ nemohl Hagrid popadnout dech, „uff... já za... váma co nejrychlejc běžim, protože... mně došlo něco... strašlivě důležitýho. Ten... skvorejš v tý fotce... sice nejni nebezpečnej, ale ten skutečnej, co ho Prýtová... vyfotila v tom mudlovským banánovým skleníku, ten teda jo!!!

„Uklidněte se,“ odložil Severus neochotně knihu, ve které cosi zaujatě studoval. „kdybyste někomu něco řekl, jak je vaším dobrým zvykem, ušetřil byste nám všem spoustu problémů. Třaskavého skvorejše soumarovitého jsem na fotografii objevil už ve chvíli, kdy ji profesorka Prýtová na zeď pověsila. Okamžitě se na Island vrátila, zvíře odchytila a vypustila v bradavickém Zakázaném lese.“

Ten nový vobraz

Téma: Zázrak moderní techniky

Hagrid byl ještě u Severuse, když se přihlížela Evelína. „Jak je možné, že tady nemáme nijak narušenou magii? Měla by přece být!“ Zadívala se na Snapea a pak na Hagrida. „Musím vědět, kterým obrazem jsi k nám prošel.“

„Je to přeci ten úplně nový. Ve sborovně.“

Prošli několika malbami včetně obrazu skotačících veverek, až se ocitli mezi trsy banánů.

Evelína se ohromeně rozhlížela. „To přece není žádný obraz! Není namalovaný! Kde to jsme?“

„Aha, to si nemůžeš ze své doby pamatovat,“ pochopil její údiv Severus. „Dnes je magická fotografie běžná věc. Je to jakýsi otisk skutečnosti vytvořený přístrojem zvaným fotoaparát.“

Šecko ve vobří velikosti

Téma: Až budeš zas malá

Evelína a Severus se polohlasně radili a dohadovali. Hagrid chvíli poslouchal, ale debaté plné odborných termínů příliš nerozuměl. Otočil se a zamyšleně došel až do popředí fotografie, k něčemu, co vypadalo jako zarámované okno do vnějšího světa.

Zadíval se do sborovny. Připadala mu strašně veliká. Stůl a židle obří velikosti, a maličký profesor Kratiknot, který tam seděl a cosi psal, jako obr opravdu vypadal.

A největší – Hagridova – židle, na kterou se přesto pokaždé jen tak tak vešel, teď byla skoro větší než celá jeho hájovna. Smutně na ni hleděl. „Už abych byl venku a šecko bylo zasej stejně jako dřív...“

Co poradí školník?

Téma: Sebranka

Hagrid bezcílně bloumal z obrazu do obrazu. Severus a Evelína báдали a přemýšleli, a on se začínal nudit. Každé plátno prošel pěkně odzadu dopředu a vyhlédl z něj, aby se zorientoval, na kterém místě v Bradavicích právě je.

V jedné z chodeb spatřil zuřícího školníka Filche. Snažil se z brnění stojícího ve výklenku odstranit přilepenou žvýkačku. „To už je pětadvacátá! Zatracená sebranka studentská! Spráskal bych je bičem!!“

„Ahoj Argusi!“

Školník se zarazil, ohlédl, ale nikoho neviděl.

„Tady sem. Ve vobrazu.“

„Á Hagrid. Teda ty se máš. Klid, pohoda, žádní nevyčvální haranti. Být tebou, ani se tady do toho blázince nevracím.“

Právo na spánek

Téma: Právo být zapomenut

Evelína se Severusem už vyzkoušeli všechno, co znali, ale Hagrida ven dostat nedokázali. Byli přesvědčeni, že klíčem je fotografie skleníku. Její magie byla jiná, přesto bradavickou galerii nenarušovala. Jakoby tam nebyla, ale zároveň s malbami na zdech hradu spolupracovala.

„Co Justinus? Ví o kouzelné podstatě Bradavic úplně všechno. Snad ještě neusnul,“ chytila se posledního stébla Evelína.

„Má na to právo a nic nechce víc,“ podotkl Severus.

Prastarý obraz alchymisty visel zapomenutý ve sklepení. Po tisíci letech z něj magie téměř vyprchala, stařec se nehýbal a skoro nemluvil. Většinu času spal. Až usne definitivně, z jeho kouzelného obrazu se stane obyčejný.

Poznámka:

*Citace z **Teorie magických obrazů** od významného malíře Diega Evanescy:*

Obrazy však nejsou živé navždy. Magie z nich postupně vyprchává, až nakonec definitivně usnou. Doba jejich života je různá. Většinou něco mezi stem až pěti sty lety. Záleží na kvalitě oživujícího lektvaru, kterým je plátno napuštěno, na síle magického potenciálu malíře, který musí lektvar vyrobit vlastnoručně, a případně, pokud se jedná o portrét konkrétní osoby, i na síle její magie. A velmi důležitým aspektem je také kvalita magie budovy, ve které se obraz nachází. Proto jsou bradavické obrazy živé tak mimořádně dlouho, až tisíc let.

Kam všichni spěchají?

Téma: Motýlí křídla

Hagrid po další dlouhé procházce zase odpočíval v seně, v obrázku louky s výhledem na Bradavice. Také hledal možnost, jak se dostat ven. Po svém. Chodil a povídal si s lidmi v zarámovaném světě. Oblíbil si zejména jednu hospodu v obrazu andaluské fiesty.

Vtom se kolem něj prohnala Evelína a v závěsu za ní Severus.

„Dobře den! Kam ten spěch?“

Oba mu jen kývli na pozdrav a vzápětí viděl jejich záda. Hagrida to zarazilo. Navíc se několik motýlů z hejna, které kolem poletovalo, oddělilo, a rozletělo stejným směrem.

„No tohle? Něco se děje? Tak to já se pudu podívat taky!“

Hagrid zmizel!

Téma: Lov na ženicha

Olympa chodila po bradavických chodbách už několik hodin. Přijela za Hagridem, jenže ho nikde nemohla najít. Vyptávala se lidí v obrazech, každý si pořádně prohlédla. Samozřejmě ho všichni znali a snažili se poradit. Posílali ji k různým plátnům, která si oblíbil...

Nakonec se zmoženě sesula na kamenné sedátko u okna. Na protější zdi visel obrázek opuštěné pláže s malým osamělým děvčátkem, hledícím na rozbourané moře.

Najednou se otočilo a zkoumavě na ni pohlédlo. „Hagrid je tvůj ženich? Proto ho hledáš? Já vím kde je. Musíš do sklepení. Až úplně dozadu.“

Olympa strnula. Co se stalo? Je tam snad někde zavřený?

Drama ve sklepení

Téma: Mrtvá schránka

Děvčátko probíhalo z obrazu do obrazu a Olympu vedlo. Bez něj by cestu do hlubin sklepení nenašla.

„Madam Maxime!“ ozval se z nejbližšího rámu ulehčený hlas. „Dobře, že jste tady.“

„Severusi, zdravím. Prroč...“ Rozhlédla se a vyjekla úlekem. V jednom z obrázků byl Hagrid, ale ne celý. Hlavou a levou rukou vězel v tom vedlejším.

„Co se mu prromerrlina stalo?“

„Obraz alchymisty právě vyčerpal veškerou magii. Zemřel. Je již pouze prázdnou nekouzelnou schránkou, protože otisk Justiniovy duše z něj odešel. Musíte malbu zvenku zahřát lidskou magií, aby se částečně uvolnila ztuhlost. Jinak se Hagrid nevyprostí.“

„Jistě, rozumím.“ Olympa vytáhla hůlku.

Tajemství magických sil

Téma: Síly v pozadí

Hagrid pomalu ztrácel vědomí. Levou ruku už necítil vůbec. Jako kdyby vězel v bloku ledu... Najednou sevření maličko povolilo. Už to nebyl led, ale něco jako natvrdo udusaný sníh. Zapřel se nohama a pravou rukou, sebral všechny síly a zatáhl.

Povedlo se!

První co uviděl, byla obrovská tvář Olympy, která se vrhla k obrazu.

„Haggride, drrahoušku, tolik jsem se bála!“ Pak se otočila na Severuse. „Ještě že jste věděl, že teplo pomůže.“

„Nevěděl. Jen správně předpokládal. Ti, kteří znali vše o magických silách proudících Bradavicemi, už mezi námi nejsou. Zakladatelé hradu a alchymista Justinius, který nás opustil právě před chvílí.“

S rozumem v koncích?

Téma: Patent na rozum

„Haggride, proč...“ chtěla vědět Olympa.

„To já,“ vyhrkla Evelína. „Nebylo to zrovna moudré, ale zdálo se mi, že chce Justinius ještě něco říci. Slabě hýbal rty. Snažila jsem se k němu dostat, ale už to nešlo. A kdyby mě Hagrid na poslední chvíli nevytáhl, byla bych tam zůstala. Riskoval, aby mě zachránil, a málem na to doplatil.“ Vrhla se k Hagridovi a objala ho. „Jenže teď už nám nikdo neporadí...“

Hagrid Evelínu nemotorně poplácával po zádech. „To nic nebylo, tohle by přeci udělal každý. Jo a mně von něco řek, dyž sem tady byl posledně. Enom sem tomu moc nerozuměl.“

Horší, než dybysem nejed

Téma: Půst

„Né že bysem se nesnažil! Já fakt přemejšlel, co by to mohlo znamenat.“ Hagrid se toužebně zahleděl na Olympu. „Dyť já bysem už moc chtěl bejt venku. Tak hrozně dlouho sem ti nedal pořádnou pusu. To je horší, než dybysem celej čas vůbec nic nejed...“

„Tak ať se někam posuneme,“ přerušil jeho vyznání Severus. „Řeknete konečně, co vám to Justinius pověděl? Já nebo Evelína tomu snad rozumět budeme.“

„No, to teda nevím. Pamatuju si to ouplně přesně. Řek enom: Čím ses pokazil, tím se zase napraviš. Tak sem šel do tej španělskej hospody. Ale počítám, že tohle von asi nemyslel.“

Nemarnil čas

Téma: V cizích botách

„Já se ptal různých lidí, co bysem měl jako dělat,“ pokračoval Hagrid.

„Stará indijánská babička mi třeba povídala, že bysem měl chodit dvě luny v cizejch mokasínech. Tak dlouho bysem tady ale zvostat nechtěl.“

V jinym vobrazu, že prej ráno moudřejší večera. Jenže tady přeci nejní poznat, esli je ráno nebo večer.

Tendle pán, jak se mám napravit.

No a v tej hospodě mi jeden chlápek řek, že musim do vobrazu, kerej nikdo nenamaloval.

Tak sem si to šecko dal dohromady, šel do tej nešťastnej fotky, a udělal správně to kouzlo, co sem tehda zkazil.

A nic.
Furt sem tady."

Teorie a praxe

Téma: Řetězy svobody

„Takže," poznamenala Evelína, „jsme se Severusem došli teoreticky ke stejnému závěru, jako ty, Hagride, způsobem ryze praktickým."

Severus se zamračil, ale spolkl sarkastickou poznámku. Musel uznat, že má Evelína pravdu. Další kroky k Hagridovu osvobození už podnikali všichni tři společně. A že jich bylo. Jeden za druhým. Celý řetěz pokusů.

Hagridovo kouzlo zkoušeli ve fotografii říkat správně i chybně, zepředu i pozpátku, ráno i večer. Marně.

„Já už fakt nevím," vjel si Hagrid rukama do vlasů a pohladil ohořelé temeno hlavy. Vynořila se vzpomínka. „Leda že by... já tehdy tak nějak divně zamával parapletem, co v něm mám skovanou hůlku..."

Komplikovaná křivka

Téma: Řasa

„Na tento problém," poznamenal Severus, „je odborníkem kolega Kratiknot."

„Ó, že by slovutný mistr lektvarů potřeboval konzultaci v oboru pošetilého mávání hůlkou?" neodpustil si lehké rýpnutí maličký profesor, který právě vešel do sborovny.

„Velice zajímavé..." mumlal, když si všechno vyslechl. „Takže Hagrid sice řekl správně *visionamplo*, jenže inkantaci doplnil nadávkou *do římskej řiti řasnatej*. A místo, aby hůlkou jen ukázal na objekt, který chtěl lépe vidět, opsal s ní složitou křivku.

Hagride, můžeš mi ji předvést? Aha, nevzpomínáš si přesně. Severusi, ty jsi přece mistr nitrozpytu."

„Býval jsem. Zde jsou však jen odrazy našich duší. Nitrozpyt je v podstatě nemožný."

Hlavně v klidu

Téma: Cíť

Hagrid se rozzářil. „Ale já přeci nejsem namalovanej! Nejsem vodraz. Dyť vono to pude!!!" Severus vzplanul skrývaným podrážděním. Kratiknot se mu vysmívá a Hagrida právě napadlo něco, na co měl dávno přijít on sám!

„Legilimens!!!" vtrhl do Hagridovy mysli jako povodeň.

Vzápětí se znechuceně ušklíbl. „To není mozek, ale doupě trolla. Žádnou kloudnou myšlenku jsem v tom chaosu nenašel."

„Možná tu spoušť způsobila právě tvá razance, Severusi," ozvala se Evelína. „Hagrid tak sice nevypadá, ale je to velmi citlivý muž. Nicméně je výborné, že u něj nitrozpyt použít lze.

Pojďte, pánové, dáme si čaj. Později to v klidu zkusíte znovu."

Druhý pokus

Téma: Dal bych si tu čtvrtou

Z fotografie skleníku se přesunuli do obrazu starobylé lékárny. Evelína šla rovnou k polici s řadou keramických dóz. Chvilí váhala, pak vybrala první, označenou *Meduňka*, a čtvrtou, s nápisem *Třezalka tečkovaná*. Uvažila čaj.

Když dopili, přitáhla si brk a pergamen. „Můžete začít?“
„Jistě,“ přisvědčil Severus. „Hagrid, omlouvám se za svou předchozí... nedočkavost. Tentokrát vstoupím do vašeho vědomí opatrněji.“
„No jasně, profesore Snejpe. Dyť se nic nestalo,“ mávl rukou Hagrid. „Pusťte se do toho.“
Evelína spokojeně přikývla. V následující chvíli už pečlivě zakreslovala složitou dráhu, kterou Severus rukou opisoval přesně podle toho, co v Hagridově jednoduché, přesto přehledně srovnané mysli spatřil.

Není to tak jednoduché

Téma: Kolektivní hluchota

Když nákres ukázali profesoru Kratiknotovi, v údivu vrtěl hlavou. „Tato křivka vypadá téměř jako záznam mávnutí hůlkou při kouzlu všeobecné hluchoty! Ale nepředpokládám, že by si kolega Hagrid potřeboval někde uprostřed davu s někým sdělovat tajné informace, že? Zajímavé... Musím prostudovat, v co přesně se toto gesto přetvořilo v kombinaci s vyslovenou inkantací. Až to budu vědět, mohu okamžitě začít pracovat na nápravném kouzlu.“

„To sem teda moc rád. A bude to brzo? Za jak dlouho by to tak mohlo bejt?“ zeptal se s nadějí Hagrid.

Kratiknot se zamyslel: „Možná už za hodinku. Možná zítra ráno. Možná za měsíc, dva...“

Ve vlastních stopách

Téma: Dům, kde se zatmívá rozum

Hagrid si v Evelíniě obrazu hrál s jejím psíkem Princem, když se na chodbu ve čtvrtém patře, kde plátno viselo, přihnul profesor Kratiknot.

„Už to mám! Do podrobností zabíhat nebudu, ale k návratu zpět je potřeba kráčet přesně ve vlastních stopách. Rubeusi, musíš se kouzlo naprosto bezchybně naučit. Všechno jsem popsal a zakreslil.“

Kratiknot rozvinul před obrazem velký pergamen.

Hagrid strnul. Měl dojem, že na něj zdi Evelíniina namalovaného domu padají a jeho rozum ve strachu někam utekl. Vyděsila ho už složitě se vinoucí dráha hůlky označená řadou šipek shora dolů. Nejhorší ale bylo zaklínadlo: *Jetansař itiř jeksmíř od oilpmanoisiv*.

Na motýlí louce

Téma: Zaháknutý prasák

V obrázku horské louky poletovali pestrobarevní motýli a příliš si nevšíмали člověka, který cosi nahlas brebentil a divoce šermoval hůlkou.

Čtyři z nich ho ale sledovali pozorně.

„Drží hůlku jako prase kost,“ prohlásil nespokojeně červený motýl

„Jen, aby nám tady pak nezůstal zaháknutý napořád,“ obával se zelený.

„Ale zaklínadlo už říká správně,“ uklidňoval ho modrý.

„Jen to mávnutí... trochu mu pomůžu.“ Žlutý motýlek začal poletovat kolem Hagridovy hůlky a správně ji navádět. Zanedlouho už se pohybovala jistě a přesně.

„Děkuju,“ usmál se Hagrid, „i za to, jak ste mě celou dobu vodili po vobrazech. Vy asi nebudete vobyčený motejlkové, co?“

Konec?

Téma: Šťastné drabble, aneb napište si, co chcete

Ve sborovně před fotografií banánového skleníku stála ředitelka McGonagallová a profesor Kratiknot, ve fotce pak Hagrid s Evelínou a Severusem. Evelína Hagrida mlčky objala. Severus mu podal ruku. „Na viděnou... kolego.“ Minerva a Kratiknot se na něj povzbudivě usmáli.

Hagrid hromovým hlasem zaburácel zaklínadlo. Bezchybně mávl hůlkou. Obrovská síla ho roztočila jako čamrdu. Zavřel oči...

Když je zase otevřel, stál ve sborovně. Minerva ho podobně jako Evelína mlčky objala. Kratiknot se široce usmál, natáhl se na špičky a podával mu ruku. „Vítej zpět, Rubeusi!“ Pak ale zvažněl. „Musím však upozornit, že pokud nic neuděláme, existuje tady stále jedno velké nebezpečí...“

Doprovody konec

Téma: Tenkrát poprvé

„Jaký eště nebezpečí?“ vyjevil se Hagrid. „Bradavice jsou nejmagičtější místo na světě,“ začal vysvětlovat Filius Kratiknot. „Velice silná magie už víc než tisíc let proudí všemi zdmi. Napadlo mne už tenkrát, když jsem tu zarámovanou fotografii poprvé spatřil, že by mohla způsobit problém. Je jiná než malby. A měl jsem pravdu. Těsným kontaktem s magickou zdí vytvořila průchod mezi naším světem a světem obrazů.“ Minerva se zamyslela. „Filiusi, dokážeš vymyslet nějaké ochranné kouzlo? Něco s tím udělat?“ „Ale jistě. Nicméně jednoduché to nebude.“ Maličký profesor se pousmál. „Musím přesvědčit kolegyni Prýtovou, aby svůj suvenýr z dovolené ze zdi zase sundala.“

Motýlí epilog

Ještě jednou téma: Tenkrát poprvé

Věnováno Katty, jako poděkování za krásný obrázek, který mi vytvořila k jinému drablíku o těchto čtyřech barevných motýlech.

V obrázku motýlí louky se čtyři usadili na keři plané růže. Červený na samém vrcholku. „Tohle se povedlo. Nakonec se Hagrid ukázal jako pravý Nebelvír.“ Zelený chvíli hledal vhodné místo. Pak si vybral takové, které z pohledu zvenčí vypadalo, že nejvýš je on. „No jistě. Nebelvír. Přiznám se, že když jsem ho na naší louce spatřil poprvé, nevěřil jsem, že pochopí, co se mu snažíme naznačit.“ Modrý si spokojeně natřásal křídla. „Ale pochopil a všechno zvládl, ne?“ Žlutý oblétl keř, jako kdyby se chtěl ujistit, že se ostatním dobře sedí. „Však proto tady přece jsme, abychom pomohli, když je potřeba.“

Poznámka:

Godrik Nebelvír, Salazar Zmijozel, Rowena z Havraspáru a Helga z Mrzimoru. Zakladatelé Bradavic.

Nikdy jste si nepoložili otázku, proč nejen v ředitelně, ale ani nikde jinde v celém hradu nenajdete jejich magické portréty? Copak ti čtyři velice silní kouzelníci, přestože tu možnost jistě měli, necítili potřebu se občas nepozorovaně podívat, jak si jejich pokračovatelé v budoucnosti vedou?

ooOoo

A na závěr malá bonusová perlička. Je sice o Hagridovi, ale do povídky vlastně nepatří. Dostali jsme totiž jeden opravdu vypečený úkol. Měli jsme napsat drabble ve stylu některého ze slavných spisovatelů. A navíc se v něm mělo objevit slovo *Kmen*. Uhádnete, čím styl jsem se snažila napodobit?

Brilantní dedukce Mr. Rubeuse Hagrida

Mr. Rubeus Hagrid, který obvykle ráno brzy vstával mimo ony nikoliv řídké příležitosti, kdy probděl noc u některého ze svých svěřenců sužovaného jakýmsi neduhem, seděl právě u stolu z kmene dubu, na němž se snídávalo.

Jeho věrný pes Tesák ležel na koberci před krbem, i vstal, přistoupil tiše ke svému pánu a příteli s plechovou miskou v zubech.

„Nuže, Tesáku milý, co chceš počít s touto nádobou? Chtěl bys snad také posnídati?“

Hagrid seděl zády obrácen ke svému psu. Jak věděl, co tento činí? Měl snad oči nazad hlavy?

Nikoli. To geniální mozek jeho dobral se pravdy brilantní metodou dedukční.

Doufám, že jste poznali, že jsem se pokusila stylem Sira Artura Conana Doylea představit Hagrida, coby Sherlocka Holmes. Inspirovala jsem se překladem Josefa Pachmayera z roku 1905.